

העניבה, את השמלניות ומכנסיהתשבץ הסקוטיים העשויים צמר, סילקנו את הגורות "סם בראון" ואת מקלות הנוי שלנו; ישתבת האל על החולצה הפשוטה שמתחת ל"סות" החקי; יתכן, שסוף סוף מגיעים אנו אל העיקר.

אך הגנרל אומר רק זאת, כי המלחמה אינה אלא משחק, משל לכדורגל: — קבוצת משחקים מתואמת, בעיטות מדויקות, זריזות, מהירות, שיתוף; אין מאריכים בלשון-פקודות או בויכוחים — במשך המשחק; רק חבר של שחקני כדורגל גרועים מפטפטים וצועקים. להלן הוא אומר, כי המלחמה היא ענין רציני עד מאד; כל כוונת ה"בוש" היא להרגנו, ותכליתנו היא להשכים ולהרגו. חוגים פציפיסטיים או אנטי-צבאיים מסויימים שבעתונות אינם מבינים דבר זה; ואולי אינם אוהבים את מולדתם אהבה עזה כמונו. ה"בוש" ממאס עלינו את החיים; ואנו מצווים ללמדו בינה שלא תשתכח ממנו לעולם ועד; ה"הון" הטוב היהידי הוא המוטל מת לפניך. נקראנו לכאן ללמוד, כיצד לעשות הונים טובים. כעבור חצי שעה אנו זוחלים לאורך תעלת-ניקוז, כשמקלעי בראן מעתירים שפעת כדורים חיים לכל חלק גוף או ציוד שאנו מגלים בהיסח הדעת. כמה בחורים מתנקבים בידקוטי השכם שלהם. הגנרל אף הוא זוחל ויוצא מלוכלך ממש כמונו. בתכנית הקורס מכונה דבר זה בשם "הרכבת-האב-עבועות לקרב".

לעת-הצהרים לומדים אנו את תורת השנאה "א". מחולקים לחוליות קטנות, צדים אנו איש את רעהו בתוך סבכי השיחים. המדריכים יורים כדורים חיים מעל לראשינו ומרעימים עלינו את סיסמותיהם: "זכור את הונג-קונג", "זכור את סינגפור". "פגע בו, בטרם יפגע בך". "אפשר שאחותך היא". "הך, הך" ! "טח! טח! טח!" "אוצו רוצו! עושו, חושו!" "הלאה, הלאה, הלאה!" "מרבה זיעה, — חוסך דם". "הרגו הרוג!" "הממזר הצהוב הקטן רוצה להרגך!" "זכור את הונג-קונג".

הה, החום הארור בשעת זחילה על גחון כשאתה מבקש בלבך: מי יתן ויפסיקו הללו את צריחותיהם. וכי לא טוב יהיה לשכוח את הונג-קונג? פתאום ~~היה~~ אתה את אויבך, כשפניו אדומות, בשלפו מידו קוץ של ערער. זה האיש! הבחור בעל משקפי הקרן. פגע בו! אתה קיפץ, נאבק, מתגלגל, מרביץ באגרופך הקמוץ. טוב ויפה, ג'ורג'! נצחת. זכור את סינג-סינג! (*)

משחזרנו אל המועדון, משננים אנו את תורת השנאה "ב". שיעור מאת הקפטן בראונלאו. בחור שופע מרץ, כבד-פה, פניו דומים לסימן שאלה, איש תמים ונלהב, קופץ קפיצות בעת ההפסקות, נוח לבריות ומעורב עמהם. נותן תקציר על ה"שנאה" לצרכי הסברה. בשאר ימות הירח הזה כמעט שאין נזכרים את "תורת השנאה". מייגע וגדוש חוויות עזות הוא ירח האמונים מכדי שיעסקו בו בטיפוח רגשות; על כל פנים, בקרב כולנו החל תהליך של הרחוק ובידור, עתים בגלוי, בויכוחים ליד השולחן או בבית המרזח, או בשעת תרגולת, עתים קרובות יותר — בשלווה, כמעט שלא מדעת; ואנו פסלנו את ה"שנאה". מנגנון הברירה שלנו נזקק לשבוע ימים כדי לגבש את הכרתנו הקבוצית, כי אמנם מחוללות "אסכולות הקרב" ממש מהפיכה בטקטיקה הזעירה של חיל הרגלים. מתהווה פשטות חדשה, ריאליזם וכושר חדש למסקנה לאלתר, ולפעולת מישרין. תחילה עורכים אנו את התרגולת בשדה פתוח, מסתדרים בנריזות כיתות-כיתות, לפי הסדר שבו נתקדם. (*) הכוונה למנהגי שוכניו של סינג-סינג — בית הסוהר המפורסם שבארה"ב. — המער.

הנו מתפקדים. איש איש מכריז ומודיע על מקומו, תפקידו וזיונו. „להתקדם לפי הקר שמשמנת ידי, כיתה ב' בראש. נועז!“ כל איש יודע את המתרחש. התרגולת הדגימה כאן את יסודות הטקטיקה. העקרונות ברורים. כניסה לקרב. אש לאלתר מן החזית. אש מאגף ומעורף. הקדם והתקף בטרם ישער האויב כי אתה כאן. גבש חיש עמדה שרכשת, והווי מוכן ומזומן לפתח את הישגך. וכיוצא בזה — במאבק על כפר, או בביעור יער, או במעבר נהר. ומעכשיו הנך רב־כוח בעיניך פי עשרה...

הנהר מפתל דרכו לתיך ערבוביה של „תיבת שדה“, מחסומים ותיל; נדמה ואפילו הנהר אינו יכול למצוא כאן את דרכו אל הים. בתוך השממה הזאת בית בודד שבנה אותו, כנראה, איש שפרש מן הבריות; עכשיו משתמשת בו „אסכולת הקרב“ לשם אמון בקרב בתוך בתים. הננו נכנסים אחד־אחד, ומבערים כל חדר. החדרים אפלים וספוגים דם, התפיטים מדולדלים מן הקיר. דם מטפטף במורד המדרגות. פתח את הדלת בבעיטה. תת־מקלעך לחוץ לבטנך. האצבע לוחצת על ההדק לחיצה ראשונה. דממה. קפוץ פנימה דרך הפתח המסוכן, השען את גבך אל קיר, בפינה אפלה. דמות דוממת צצה על גבי התיל. תת־המקלע נובח נביחה אינסטינקטיבית. והנה שם פתח שני המוביל לפרוודור אפל. דמות אלמונית רצה לאורך הפרוודור. אתה פוגע בה בערפה. אגב ריצה אחריה מעדו רגליך על קרביים של בעל חי.

בחוץ מוסר אתה את תת־המקלע לבא תחתך. „במה זה מריח?“ — „בכי־טוב!“ — אתה עונה.

בלכתך לאטך, הלוח ושרך דרכך בשובך דרך העיר, ותקפתך נעימות המקום. הרחוב, על זיויו הבולטים וחזיתות העץ, כה שקט הכול וכה שליו. כל התושבים יצאו מן העיר, חוץ מן החיילים. אך בדמיוןך עובר עתה לעיניך אותו בית מקולל, על חדריו האפלים, הספוגים דם, המחוללים, ובלבך משאלה: אילו זכית להקיא כהוגן, תחת לחוש בשורש לִבְּךָ את הטעם הזה, הצהבהב, המר והמקפיא.

אכן, כל זה דמה למלחמה של ממש, כל כמה שניתן זאת, בתוך אותה אורח חזויה, בלתי מציאותית, בה שקע־נרדם הצבא האידילי של אנגליה במשך שתי השנים מאז דונקרק. ברוצץ עד נפלך, בחצותך משוקע עד מתנים תעלות משר־חירות, בעברך בשחיה נהרות מבלי להרטיב את הרובה, בהירות עליך אש מידי אנשים שאינם מדקדקים הרבה — נעשית דעתך כה שקטה ושקולה עליך, ממש במידה שגופך נעשה עייף ויגע עד כדי התפשטות הגשמיות. חושיך נעשים דק־הרגשה במידה בלתי שכיחה. אתה מריח את ריח הערער שהנך שוכב בצלו, את אדי הביצה העולים מפני תנועותיך, ואת ריח העשן הדק והחריף של הקורדיט*). בשכבך על גבך אחרי ריצה של שלושה מילין לשם איגוף, נדמה לך, כי הנך שרוי בגן עדן וידיך מונחות בשופי ונחת בין החרולים הדוקרים. הם מעלים בועות נאות, המאדימות את העור על סביבותיהן.

ואשר לסיסמאות — הן נגעו בך כשלג אשתקד. הרי הן ככתבים בלים; וכיון שנפש האדם מורכבת היא כחיים עצמם, ממילא אין לה בתכלית הפשטות כל ענין בשיגרות. „השנאה“, כשהיא לעצמה, ערכה פחות מן הציווי „ואהבת לרעך כמוך“. ואפילו הגנרל כנראה עמד על כך, שכן בדברי הנעילה שלו אמר: „ובענין הדם והשנאה, סובר אני, כי

(*) סוג של אבק שריפה, הנהוג בצבא הבריטי. — המער.

מוטב שתשכחו זאת!". יפה אמרת, סאָר. גם בלאו הכי, יש לנו לזכור די והותר. ואל מה שב כעת כל אחד מאתנו? אל מסדרים שבשגרה? אל סרג'נט-מייג'רים גדודיים, הצועדים מצעדי-עוז? אל ישיבה ליד שולחנות הסעודה בבתי המלון שהוחרמו בטיילת החוף, כשהנך מסתכל אל סירות הטורפאדו המנועיות, היוצאות עם דמדומים בשאגה אל מרחבי "התעלה" וקצף לבן מלבין בעקבותיהן, ובאותה שעה אומר מי שהוא: "לעזאזל, מה עושים שם המלצרים במרק?"

הדבר תלוי במזלך. אפשר שייקרא לך דרור; אולי הודו, או נורבגיה, או צרפת. יש מקומות בשפע, אם גם אין לנו זמן בשפע. פגע בו בטרם יפגע בך. הן כך הורוך שם, באסכולת הקרב.

מתודים של תרגולת-קרב

תירגולת-קרב נהפכה כיום לחלק הכרחי באימונו של הצבא הבריטי החונה בתחומי המדינה, ממש כ"ארבעות-צור" בצבא שבמלחמה האחרונה. הנחמד שבאימוני-הקרב הוא, שאפשר לבצעו בחצר הקסוֹ קטין, על מגרש הכדורגל, או, למעשה, בכל מקום פתוח. הרעיון שבו הוא, — להכניס סדר מסוים ושיטה בדבר*, אשר תכופות מדי לא היה אלא תנועה בלתי מהוקצעת. בעיקרו של דבר הופך הוא את היחידה, בהתקפה או בהגנה, לחבר אנשים הפועל פעולה שיש בה ליכוד ושיתוף, דוגמה קבוצת כדורגל.

אמון חדש זה מקיף גם את הפרשה של "קרבות-עיר", והבינם לכך נערך בקנה מדה נרחב ביותר. ערים שהופצצו הן בכל מקום מראה מדאיב לב, ואילו כאן היו לתועלת רבה לאימוני חיילות בענף זה של תרגולת-הקרב, המלמדת, כיצד לטהר שורה של בתים מהאויב. ואכן שורה ארוכה של מחלקות ופלוגות חיכו לתורן להתאמן באותו רחוב מופצץ שראיתיו בשימוש זה. השתמשו שם בתחמושת חיה, ולא פסק קול וזמזומם של כדורי מכוונות היריה, וכן אש הרובים, רימוני היד והרימונים האנטי-טנקיים הדבקים.

סיהורם של בתים, של רחובות ויערות קטנים נעשה בתנאי שרות-קרב אמיתיים. היחידות המתאמנות שראיתי היו ברובן מורכבות מאנשים שנולדו בתחום כמה מילין ממרכזה של לונדון-הבירה, ולפני המלחמה הזאת היו חסרים כל אימון צבאי. אף על פי כן, לא נפלו בכושרם לבצע סיורי-לילה מכל גדוד שאנשיו גדלו בכפר.

למן הרגע שסרו מן הדרך, באותו לילה שעשיתי עמהם, לא שמענו, לא אני ולא מפקד הפלוגה, אפילו רחש קל. שמנו פעמינו לעבר גשר הנטוי על פני פלג קטן בסביבה מבוותרת מאד, ושם חכינו, לפי שהיתה זו עמדה חשובה. לאחר זמן מסויים תקפה חרדה את מפקד הפלוגה, שכן לא יכול לגלות שום סימן מאנשיו. אך פתאום זנקה פרה מתוך המחסה במרוצה דרך הפלג הקטן, והלאה, לעבר הדרך. מיד נתחזר לנו, שאחד הפטרוילים שלנו, או הפטרוילים של האויב, נמצא בקרבת מקום, אך לא הצלחנו עוד לגלות כל סימן מהם.

חזרנו לבסיס, ולמועד הנכון באו לשם גם הפטרוילים. מפקד הפלוגה שאל, מה אירע לאותה קבוצה שהוצרכה להיות סמוך לגשר. הסמל, שפקד עליה, חזר או על שיחה קצרה

(* בתנועותיהן של יחידות זעירות בשדה הקרב. — המער.

ששוחחנו בלחישה אני ומפקד הפלוגה. אותה שעה יכול, למעשה, לנגוע בנו. הוא גם חזר הביא עמו ידיעות מועילות בענין עמדותיו של האויב ועצמתו. רבות נכתב על אסכולות-הקרב, שמקורן, בדומה לתרגולת-הקרב, בדיביוזה שזה עתה שהיתי בתוכה. אסכולות אלו זכו בשחר ילדותן להצלחה מרובה כל כך, והתלהבות אחדים מיוזמיהן היתה גדולה כל כך, שבמשך זמן מה נדמה היה, כי כבר מגדישים שם את הסאה. ה"דם" ואותו המלל המיוחד, שלא היה, בעצם, כל צורך בו, נעלמו. ועדיין לא נודמן לי אפילו קצין אחד שלא יהא מרוצה מהעלמם. אף על פי כן עצם הלימוד באסכולת-הקרב, יחידותו וחומרתו, לא פחתו.

"מרוץ ההסתערות" שבאסכולות-הקרב זכה, אולי, לפרסום יותר מן הראוי, כי אף על פי שהיא החלק המושך ביותר את העין בעבודה הנעשית שם, מכל מקום אינו החלק החשוב יותר. ערך תרגולת-הקרב, כפי שמקנים אותה כעת לחיילות וכפי שמכשירים לקראתה באסכולות-הקרב, הוא שכל אשר יתכן בקרב, — נלמד כאן על בוריו מתחילתו ועד סופו. וכתוצאה מכך — נטבלת עתה היחידה המודרנית את "טבילת-האש" שלה עוד זמן רב לפני קרבה סמוך למקומו של האויב.

בכל מקום שיש בו מדרך לארבע כפות רגלים, — שם יכול צבא לערוך מסעיו בכל תקופה מתקופות השנה.

נפולאון

על רזרבות

... "בסמכי על גמיונם הנודע של האדונים המפקדים הראשיים של הארמיות, הריני מגיף להם לכלכל על דעת עצמם את פעילותיהם כרי להכות את האויב... עם זאת לא למותר הוא בעיני להעמיד את כבוד המפקדים הראשיים על כך, שיש להשהות בכל האפשר את הטלת הרזרבות למערכה; כי המצביא שצדין עמו הרזרבות — מרם נצח".

(מתוך הוראותיו של קופרסווב לעריכת החיילות ערב מערכת בורדינו)

יש לעשות כל דבר בסדר ובשיטה. על כן יש להשתדל ולשמור ברזרבה חלק גדול מן הצבא.

(בסיום פקודת נפולאון למערכת בורדינו)

בצבאות שאינם רבי-תילים ביותר מוטב לצמצם את החזיות ולקיים רזרבות תקופות.

(מתוך "על ענינים צבאיים" לוגנסקי, רומי, סוף המאה ה-4 לסה"נ)

תקונים בדרכי בחירת קצינים

ועדי הבחינה של מיניסטריון המלחמה, אשר כל צעיר בצבא הבריטי המוחזק מועד מד לקצינות חייב להתייצב בפניהם, משתמשים עתה במיתודים חדשים. לפי השיטה הישנה — שיטת השיחה, בת 15 עד 20 דקות, עם המועמד — גדול היה מכפר הנפילים מקרב הקדטים שנשלחו אל יחידות אימון הקצינים, והיה הכרח להחזיר רבים ליחידותיהם כבלתי-מתאימים לתפקיד. השיטה החדשה לא זו בלבד שהיה בה משום בזבוז הזדמנויות לאימון, אלא שחשש המועמדים שמא יוחזרו ליחידות כלעומת שבאו, השפיע לרעה על טיב עבודתם של ה"קדטים" בזמן היותם בתוך היחידות לאימון הקצינים.

יתכן, כי על תוצאותיה של שיחה בת 15-20 דקות אפשר היה לסמוך בכל ארבעה מחמשה מקרים, אך לא כן במקרים השנויים בספק. מועמדים רבים היו עצבניים בשעת השיחה ולא נתגלו בצביונם האמיתי. מדעמים אחרים טרחו ודאגו מלכתחילה להצטיין, והשתדלו השתדלות מיוחדת לעורר רושם נעים. המסיח עמהם, שאינו אלא בשר ודם, יוכל להיות בעל נטיות סוביקטיביות, אולי שלא ביודעים כלל, ומטעם זה גם עשוי לשפוט יותר מדי לפי התרשמותו הוא בלבד. השיטה החדשה, שבאה למנוע פגמיות אלה, מבוססת על ניתוחם המדויק של התפקידים שימלא המועמד ושל התכונות הנדרשות לשם כך. מנהיגות — הרי זו מציגה מורכבות של תכונות רבות. מהן הטובות באדם מלידה או נטועות בו משחר ילדותו, מהן שאפשר עוד לטפחן ולפתחן הרבה בדרך האימון. הנהוג שנקבע עכשיו ברעדי הבחינה תכליתו היא, קודם כל, לבחון את יסוד יכולתו, כושרו, כשרונו ואופיו של המועמד. ואין הכוונה בראש וראשונה להיקף

ידיעתו הצבאית. לפני שהחל השימוש בתכונים החדשים, נבדקה מידת מהימנותם בדיוק מדקדקת, על ידי הנסיון להנהיג פיהם לגבי קצינים וקדטים רבים, שסגנון תיבתם נודעו היטב משכבר הימים.

לפי השיטה החדשה נתונים המועמדים יומיים-שלושה לרשותה של ועדת הבחנה הם באים מכל סוגי-החיל שבצבא, מכל הגיון והדרגות, מהחיל הצעיר בן הי"ח וחצי, הסרג'נט-מייג'ר בן ה-36, או אפילו היתום אל המועמדים — בעודם בועדי הבחינה — הוא כאל קצינים, והם שוכנים במקום קצינים, יחד עם חבר הקצינים אשר לו אנשי חבר הקצינים הזה אינם מכירים את המועמדים אלא לפי מספריהם בלבד, ועצמם אינו נהיר להם. נמנעים שם מלדקדק דוקי משמעת צבאית, ומשתדלים בכל של השתדלות שהמועמדים ירגישו עצמם שרויים באווירה נוחה וקלה, כדי שיתנו לחשוף את מיטב יכולתם.

נשיא הוועד מברכם ברכה אישית ומסביר את טיבו ותכניתו הכללית של המבחן. ומתן שידיעת המטרה המדויקת של אחדים מהמבחנים עלולה להביא את המועמדים להתנהגות שתזדה, כמעט בודאי, בעוכריהם. הרי שאין לפרסם פרטים בנוגע אליהם, אך אלה הם מבחנים מצויינים, המבוססים על השכל הישר, פשוטו כמשמעו.

הנשיא מסית עם כל המועמדים, ומגיש את דעתו עליהם. קצינים מפקדי יחידות המשתתפים בוועד כ"חברים מבקרים" רשאים לשוחח עם כל מועמד, או לגבש את דעתם עליהם ע"י הסתכלות בהם בשעת

(*) הכוונה לביקור — לא לבקורת המעור.

עת, תכנית לפעולתו, להוציא פקודות ברורות ומעשיות ולהצאג להוצאתן לפועל. בפגישת-סיכום, שבה דינים על כל מועד-מד ומועד, מביע כל חבר מחברי ועדת-הבחינה את חות-דעתו. פסקהדין היא תוצאה של הסתכלות רב-צדדית ובחינת האדם בכמה וכמה מצבים שונים. אלה שנתנסו גם בשיטה הישנה, שהתבססה על השיטה הקצרה, וגם בנחג החדש, יודו, בלי ספק, שהשיטה החדשה עדיפה מן הישנה. לא זו בלבד שמסקנותיה יהיו חפשיות הרבה יותר ממשוא פנים, אלא גם יצטיינו במידה רבה יותר של דיוק.

השיטה החדשה עודנה בשלב של ניסיון; עתה מכינים תכנית שלפיה יעקבו, זמן מסוים, אחר דרך-השירות של קצת מן המועמדים. הנחג החדש נתבסס תחילה על שיטת הצבא הגרמני, שלפיה נהגו שם זה כמה שנים, אך השיטה הגרמנית, מסולקת עכשיו ברובה ולעומתה ממלאה תפקיד חשוב השיטה האמריקאית. הפסיכיאטר פועל רק בתפקיד עוזר ואין זה בסמכותו לפסול מועמד או להמליץ עליו. החלטות אלו הן בסמכותו הגמורה של נשיא הוועד.

פסיכיאטר משוחח עם כל המועמד-המסופקים, שמספרם אינו פחות ממח-עם אנשי החילות התכניים, על סגניהם משוחח לויט-קול. של כל סוג חיל, את מידת כושרם התכני. ואלו הקציי-במחנים שבמקום אינם עורכים „שיחות עם המועמדים, כי אם חיים בתוכם, מוציאים את דינם עליהם מתוך הסתכלות בשעת פעולה. באופן כזה ניתנת להם מידת לבחון את המועמדים בתנאים

יבית רבה ביותר נודעת לכושר הגופני. לפועל ולחשוב במצב של עייפות היא סגולה חשובה למועמד. המבחן מחייבים תבונה, חריפות, אך נוסף על מגלים המבחנים לעתים תכופות את תם או היעדרם של אומץ גופני, קשיחות עורף או העוזה. כושר המב-ת שאדם ניחן בו מהטבע, נבדק על ידי „מצבים“, שבהם מתמנה כל מועמד, תור, לפקד עד 7 או 8 מחבריו. עם לפניו בעיה הצריכה להעיד עליו אם הוא להעריך מצב אופרטיבי מסוים, במהירות ובתבונה המניחות את הד-

משאלות חייל אמריקאי

(מכתב לעורך ה„ניישן“, מאי, 1942)

את זמנו בהיותו פנוי בסוף-השבוע. סברה בטלה היא, שרוחם של החיילים תדוכרך עליהם אם הציבור לא יספק להם שעשועים ובילוי זמן. שכר מרובה יותר וחופשות תכופות יותר — זה כל מבוקשו של החייל, בין שהוא ותיק ובין שהוא טירון. כי אלה ואלה מכירים היטב מהו בעיר הדבר הנחשב בעיניהם בילוי. זמן הטוב לדעתם. ולהשגתו אין הם צריכים אלא לכסף ולפנאי. התשוקה לברחה מן המחנה לאחר תקיעת הצווצרה של ערבית או ביום של סוף-השבוע, אינה מעידה אלא שהחייל הטוב דומה לכל עובד, הרוצה לעזוב בתום היום את בית-הח-רשת או את המשרד ולפוש בסביבה אחרת. מיוני ועד דצמבר 1941 אומנתי באניות מובילות-צבא לפעולות עליה-בחופים, ואח"כ

הייתי מיעוט ההבנה אצל האזרחים בעיות החייל. המון החיילים רצונם שכר מרובה יותר, ימי חופשה מרובים אין הם מבקשים למלט עצמם מן המלחמה או מקשיי התמרונים הר-הם מבקשים להימנע משעמום. אין מתענג על השעשועים הנעשים בכור-המיתחת לכך, הניתכים עליו ממש סמוך לית. הפצו הוא — פרשות של אימון ואחריותן רשיונות לעזוב את המחנה ממור, חופשות, ובילויים של סופי-עת — כשבירד כסף לנטיעה, לבתי-למזונות, וכן חברת בחורות מענינות מכרים וחברים משכבר הימים. מעודי לא חייל שאינו יודע בדיוק כיצד יבלה